

Ôsma nedeľa v roku C (2019)

V dnešnej dobe trpí naša spoločnosť na záplavu slov. Je preto prirodzené, že človek nepočúva hocikoho. Väčšinou si vyberáme ľudí so silným „príbehom“. Sú to ľudia úspešní napríklad v športe, politike, ekonomike, šoubiznise a niekedy aj v Cirkvi. Aj preto dnešné evanjelium a celkovo Božie slovo mohlo pre niektorých znieť len pri povrchnom počúvaní ako suché poučanie, s ktorým máme každý svoju skúsenosť, niekedy z rodiny, inokedy z práce, alebo aj duchovného života. Sv. Ján Pavol II. kedysi povedal: „Súčasný človek viac verí svedkom, ako učiteľom, viac svedkom ako náuke, viac životu a faktom ako teóriám.“ Bolo by smutné, keby sme tieto silné príbehy neobjavili v Ježišovom živote, alebo v živote svätých ...

Obrazy sita – riečice, hrnčiarskej pece, rodiaceho stromu, smietky v protiklade brvna však nie sú iba poučaním. Boli to veci, s ktorými sa bežný človek do čias vedecko – technickej revolúcie stretával celkom bežne. Odkaz dnešného Božieho slova znie: Nestačí meniť iba okolie, ale je potrebné meniť aj SAMÉHO SEBA! Vlastne obraz smietky a brvna nám definuje veľkosť zmeny seba a okolia. Meniť seba je činnosť neľahká, ktorú nám pripomína „brvno“, ktoré je podľa slovníka slovenského jazyka dlhý kus hrubého dreva, napr. siahovica – štiepané palivové drevo v dĺžke siahy (1, 896m). Mať niečo podobné v oku je naozaj „smrteľne nebezpečné“. Meniť okolie je tak dôležité, ako smietka ...

Didaché v 16 kapitole poznamenáva: „Bdejte nad svojím životom. Vaše lampy nech nezhasnú a vaše boky nech sú opásané. Budte pripravení, lebo nepoznáte deň, v ktorom príde váš Pán. Často a vo veľkom množstve sa zhromažďujte a proste o to, čo je potrebné pre vaše duše. Nič vám totiž nepomôže čas vašej viery, ak nebudete dokonalí v poslednej hodine.“ Pre túto „hodinu“ sme sa narodili, ona je vrcholom nielen Ježišovho, ale aj nášho života. Preto nás apoštol Pavol napomína: ... „s bázňou a chvením pracujte na svojej spáse“ (Flp 2, 12). Týmto sa nechce povedať, aby sme sa do druhých „nestarali“, len sa nám tým pripomína, aby sme sa o nich nestarali viac ako o seba.

Boží služobník František Jordán napísal vo svojom Duchovnom denníku takúto myšlienku: „Pokorný človek vyznáva svoju vinu a slabosť, pyšný sa ju pokúša skryť v špine iných.“ A je to skutočne tak, stačí sa pozrieť na súčasný stav našej spoločnosti. Poeticky sa to dá osvetliť aj takto: Načo sú nám krásne oči, ak nevidia, načo je strom, ak neprináša ovocie? Chceli by sme vidieť na kraj Vesmíru a bojíme sa pozrieť do svojho vnútra. Sme stromom, ktorý má rodiť dobré ovocie a nie iba raz do roka, ale 365 dní v roku.

Psychológia, sociológia, filozofia a teológia sú disciplíny iba pre slabochov, alebo „snílkov“. Zabudli sme, že aj oni pomáhajú budovať naše vnútro, našu prirodzenú autoritu. Iba ten, kto je dokonalý, má právo napomínať. Nemáš právo upozorňovať syna alebo dcéru, keď preklínajú, pokiaľ ty sám si vulgárny. Nemáš právo napomínať dieťa, keď kradne, pokiaľ si sám niečo „odniesol“ z práce. Nemáš právo karhať druhého, že pije, ak ty sám piješ. Nemáš právo napomínať druhého, pokiaľ nenapomínaš na prvom mieste seba! Sv. Pavol nám to dnes hovorí v druhom čítaní: „moji milovaní bratia, buďte pevní, neochvejní, čoraz horlivejší v Pánovom diele, ...“ Byť stále viac horlivým to neznamena viac si všímať chyby a slabosti druhých, ale viac si všímať chyby a slabosti svoje. Tak môžeme spoločne rásť a zmenšovať „prekážky“ v našich očiach. Tak môže Boh meniť naše srdcia na poklady dobra a „motory“ dobrých skutkov. Tak môže Duch Svätý opäť budovať jednotu a porozumenie medzi ľuďmi. AMEN